

Царица Йоанна: Поисках да ги видя един по един преди екзекуцията*

Написано от Царица Йоанна
Сряда, 01 Февруари 2012 08:20

"На осъдените, преди да ги убият бе отнета последната надежда да видят отново близките си, тъй като семействата бяха депортирани и това бе причината, поради която поисках да ги видя един по един преди екзекуцията..."

...Ескортът беше подреден в двора на Съдебната палата от входа към ул. Алабинска. По този път се простираше конвой от шест камиона, към които бяха отправени жертвите. Беше дадена заповед да се удря и убива всеки, който протестираше, повишавайки глас. Един млад депутат, Иван Батембергски, извика: „Помощ“, но веднага му бе счупен черепа с приклад. Друг, министърът Тодор Кожухаров, инвалид от войната и блестящ писател, вървеше, опирайки се на бастун; изведнъж извика: „Не трябва да плачем за нас, а за България.“ И запя националния химн „Шуми Марица“. Бе убит с удар от револвер. Тримата регенти Кирил, Филев и Михов бяха изведени последни заедно с двама тежко болни осъдени. Качиха ги на един полупразен камион. Духаше леден вятър.

...В гробищата на София бяха паднали няколко бомби, отваряйки много широки ровове. Осъдените бяха накарани да слязат на малки групи в близост до тези „вече готови“ ями. Някой, не виждайки строен наказателния взвод, попита дали ще трябва да чакат на това място и с този ужасен северен вятър. Бе отговорено набързо, че ще бъдат убити един по един. Наистина, двама екзекутори бяха готови с автомати в ръце...

...Изглежда, че на всеки убит (проф. Ал.) Станишев е проверявал пулса и слагал ухо на сърцето му. Има върховното себеотрицание да повтори това задължение толкова пъти, докато остане сам и последен, за да бъде убит...

...Върху телата на жертвите бяха изсипани камиони със сгурия. Надявах се така да отклонят вниманието и народните поклонения. Узна се обаче, по странните пътища на вихъри кой покриваха тези черни могили. Жени, млади и стари се спираха безстрашно да се молят на тази земя; и аз самата, придружавана от една или друга от моите дами, отивах да коленича край този общ гроб. Носех пълен траур. Странно – запазила съм жив спомен от черните воали, развявани от вятъра. Бях познавана

Царица Йоанна: Поисках да ги видя един по един преди екзекуцията*

Написано от Царица Йоанна
Сряда, 01 Февруари 2012 08:20

отдалече. Ни никой, никога не ми каза нещо. Носехме свещи и цветя, върху тези пластове от въглища. Свещите можехме да ги държим запалени при лошо време за няколко мига, закривайки ги с телата си. Беше единствената възможна почит към тези нещастни мъртърци и към всички други в нашата Родина. За тях и дали са още там не се узна повече нищо.

... Бях внимателно следена и моят свят, можеше да се каже, че вече беше ограничен между двата гроба, този на моя Съпруг в Рилския манастир и този на мъчениците от „Кървавия четвъртък”. Бях сама, с две деца, на двадесет и девет години."

**Царица Йоанна. Спомени (Испания, 1966 г.).*